

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 554/2004 contenciosului administrativ*, inițiată de doamna deputat USR Oana Murariu împreună cu un grup de parlamentari USR, PNL, UDMR (**Plx.551/2023**)

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul:

- instituirii unor modificări în ceea ce privește aplicabilitatea în practica judiciară a reglementărilor referitoare la stabilirea regimului actelor administrative a-personale (particulare), care nu se încadrează în categoria actelor normative și nici în cea a actelor individuale;
- eliminării obligativității plângerii prealabile înaintea adresării instanței de judecată cu o solicitare de anulare a unui act administrativ;
- reglementării unitare a calității procesuale pasive în contenciosul administrativ, în sensul conferirii acestei calități persoanei juridice.

II. Observații

A. Observații generale

Analizând soluțiile preconizate, considerăm că unele dintre acestea sunt de natură să genereze incertitudine juridică cu privire la aplicarea unitară dispozițiilor *Legii 554/2004*, contrar *principului securității*.

De asemenea, intervenția propusă asupra problematicii subiectelor cărora se îndreaptă acțiunea în contencios administrativ - teritoriale fără personalitate juridică - ar putea fi de natură să contravină unor prevederi constituționale.

În ceea ce privește propunerea privind definirea actului administrativ unilateral cu caracter individual și normativ, precum și, cu titlu de noutate, a actului administrativ „*a-personal*”- „*particular*” ca fiind actul administrativ care nu se referă direct la persoane, și căruia urmează a i se aplica regimul actelor administrative normative, arătăm, cu titlu prealabil, că astfel de norme sunt, în mod evident, de resortul unui *Cod de procedură administrativă*, tezele prealabile ale proiectului *Codului de procedura administrativă* fiind aprobate prin *Hotărârea Guvernului nr. 946/2023*.

În al doilea rând, trebuie subliniat că dihotomia act administrativ individual – act administrativ normativ a fost utilizată în mod tradițional în cuprinsul doctrinei, jurisprudenței și legislației românești, apartenența unui astfel de act la una dintre cele două categorii rezultând din întinderea efectelor juridice produse.

Astfel, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație s-a arătat faptul că, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le propune actul ca întreg, „*Actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte erga omnes, în timp ce actele individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană, sau uneori față de mai multe persoane, nominalizate expres în conținutul acestor acte*”¹.

De asemenea, instanța supremă a mai arătat în jurisprudența sa că „*actele administrative individuale se caracterizează prin aceea că reprezintă manifestări unilaterale de voință care generează, modifică sau sting drepturi și obligații în beneficiul uneia sau mai multe persoane dinainte determinate spre deosebire de actele administrative normative*

¹ - Decizia nr. 1718 din 26 februarie 2013, ÎCCJ, secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

care conțin reglementări cu caracter general, impersonal și obligatoriu”².

Tot astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că actele normative sunt „acea categorie de acte juridice care conțin o regulă, adică un act de aplicabilitate repetate asupra unor subiecți de drept nedeterminați”, iar actele individuale „acea categorie de acte care urmărește stabilirea unei situații juridice precise în raport cu un număr relativ restrâns și determinat de subiecți de drept”³.

De asemenea, în doctrina de drept administrativ s-a arătat că „Actele administrative normative cuprind reglementări formulate abstract cu caracter obligatoriu pentru un număr nedeterminat de subiecte de drept sau situații care se încadrează în ipoteza normei pe care o instituie”⁴.

Cu alte cuvinte, un act administrativ poate avea fie caracter normativ, fie caracter individual, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produce, indiferent că se referă ori nu „direct la persoane”.

De altfel, definiția propusă de inițiatori actului administrativ a – personal - particular este în sine criticabilă, sintagma „care nu se referă direct la persoane”, prin laconismul și ambiguitatea sa fiind de natură să contravină clarității preciziei și previzibilității normei juridice.

În plus, soluția propusă acreditează ideea că actul administrativ „care nu se referă direct la persoane” nu ar putea să aibă niciodată natura unui act administrativ propriu - zis ceea ce în opinia noastră, este greșit.

Chiar și în ceea ce privește exemplele date de către inițiatori în cuprinsul *Expunerii de motive* se poate remarca faptul că includerea unora dintre actele administrative arătate în categoria actelor normative sau individuale nu ar trebui să nască controverse⁵.

În plus, chiar dacă delimitarea actelor normative de cele individuale ridică adesea probleme în practica judiciară, revine Înaltei Curți de Casație și Justiție misiunea de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, prin mecanismele de unificare a

² Decizia nr 473 din 25 ianuarie 2007, ICCJ, Secția de contencios administrativ și fiscal, nepublicată.

³ Decizia nr 2110 din 2 mai 2012, ICCJ, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

⁴ Ibid. pag. 328

⁵ De exemplu, plecând de la exemplul dat de către inițiatori- „o hotărâre de Guvern prin care se stabilește lista substanțelor (...) anabolizante -, arătam că prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 104/2008 privind prevenirea și combaterea producerii și traficului ilicit de substanțe dopate se stabilește faptul că „Anexele pot fi modificate prin hotărâre a Guvernului, prin înscrierea unei noi substanțe sau prin radierea unei substanțe, la propunerea AGENTIE Naționale Anti-Doping. Or, întrucât legea amintită are ca obiect de reglementare prevenirea și combaterea producerii și traficului ilicit de substanțe dopante, stabilind o „lista interzisă” a substanțelor dopante cu un grad mare de risc și al substanțelor dopante de risc, hotărârea guvernului adoptată în temeiul dispozițiilor art. 1 alin. (3) din legea amintită, având în vedere efectele activității normale, nu poate avea decât natura unui act (administrativ) normativ, întrucât raporturi juridice și unui număr nedeterminat de subiecți de drept.

practicii.

În ceea ce privește propunerea de consacrare a caracterului facultativ a plângerii prealabile arătăm faptul că în contenciosul administrativ plângerea prealabilă constituie „o componentă esențială a mecanismului de control de legalitate instituit de Legea 554/2004 nu doar prin rațiunea și finalitatea sa (...), dar și prin raportare la modalitatea de determinare a termenelor de formulare acțiunii judiciare⁶”.

Potrivit Legii nr 554/2004, parcurgerea procedurii prealabile este o etapă obligatorie în litigiile de contencios administrativ, iar efectuarea acesteia este o condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

Procedura administrativă prealabilă, ca etapă obligatorie premergătoare accesului la instanța de contencios administrativ a fost reglementată în sensul de a înștiința autoritatea publică emitentă sau autoritatea ierarhic superioară asupra vătămării, solicitând revocarea actului, scopul normei fiind acela de a evita încărcarea rolului instanțelor cu cereri care pot fi rezolvate pe cale amiabilă⁷.

Astfel cum s-a subliniat în doctrină, „instituirea procedurii administrative prealabile administrative are dublu scop. Din punct de vedere al administrației, se dă posibilitatea organului emitent sau celui ierarhic superior să-și repare ele însele greșeli, asigurându-se astfel o cale mai rapidă de restabilire a legalității. Recursul prealabil este și un mijloc de protecție a autorității publice emitente, evitând chemarea sa în judecată ca pârât, recursul prealabil unor cheltuieli de judecată, plata unor daune mai mari(...) În același timp, recursul prealabil are ca scop și protecția particularului, el având posibilitatea de a obține anularea actului sau emiterea lui printr-o procedură administrativă (...) simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru. Pe de altă parte, dacă administrația răspunde negativ la recurs, susținerile particularului fiind considerate neîntemeiate, acesta va avea posibilitatea să-și evalueze obiectiv șansele de a câștiga procesul și va putea opta în cunoștință de cauză pentru această cale de drept. (...) Doctrina germană legitimează recursul administrativ prealabil obligatoriu sub două aspecte: el evită pe cât posibil procesul, iar în cazul în care procesul este inevitabil obligă părțile

⁶Robert Cristian Dima, *Acțiunea în contencios administrativ Comentarii, doctrină și jurisprudență*, pag.226, Ed.Hamangiu,2021.

⁷ În jurisprudență sa instanța română de contencios a statuat în mod constant că dispozițiile ce instituie obligativitatea procedurii prealabile nu încalcă prevederile art. 21 din Constituția României, întrucât nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă procedurală, fără caracter jurisdicțional, cum este procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic.

să definească cu precizie obiectul acestuia, astfel încât particularul va ști exact care sunt apărările administratorului, iar acesta din urmă va analiza actul emis anterior și va hotărî dacă poate să-i apere legalitatea în instanță⁸”.

Chiar dacă unii autori au contestat utilitatea procedurii plângerii prealabile, o nouă abordare, opusă celei tradiționale, în sensul consacării naturii facultative a plângerii prealabile, ar trebui să fie rezultatul unor dezbateri doctrinare prealabile serioase, pentru o reflecție critică a posibilelor soluții ce pot fi avansate în această materie, eventuala reconfigurare a trăsăturilor acestei instituții juridice, cu toate implicațiile juridice pe care le generează, putând face subiectul analizei și discuțiilor ocazionate de redactarea, dezbaterea și adoptarea viitorului *Cod de procedură administrativă*⁹.

În ceea ce privește propunerea ca acțiunea în contencios administrativ să fie formulată „împotriva persoanei juridice în cadrul căreia funcționează autoritatea publică emitentă a actului administrativ sau care este competentă să soluționeze în termenul legal cererea” iar în cazul care „acțiunea este formulată împotriva autorității publice care nu are personalitate juridică în sine, acțiunea se consideră de drept ca fiind introdusă împotriva persoanei juridice”, arătăm faptul că în contenciosul administrativ român, sub aspectul procesual, nu prezintă relevanță personalitatea juridică, ci capacitatea de drept administrativ¹⁰.

Sub acest aspect, definiția dată autorității publice prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. b) din *Legea 554/2004*, respectiv „orice organ de stat sau al unităților administrativ – teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică” subliniază cu claritate această idee tratând diferit

⁸ Dacian Cosmin Dragoș, *Legea contenciosului administrativ. Comentarii explicații*, Ed. All Beck 205, pag.204-206.

Beneficiile și neajunsurile procedurii administrative prealabile sunt prezentate detaliat și de alți autori, prin referințe la opiniile doctrinare de-a lungul timpului - a se vedea Dana Apostol Tofan, *Drept administrativ*, Ed.C. H.Beck, 2020. Vol. II, pag. 133 și următ.

⁹ Menționăm faptul că, urmare intervenției legislative operate prin *Legea nr. 212/2018* pentru modificarea și completarea *Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004* și a altor acte normative, acțiunea în anulare actului administrativ la instanța judecătorească nu este limitată la motive invocate în plângerea prealabilă – art. 8 alin. (1) teza finală din *Legea nr. 554/2004* – modificarea care a urmărit să asigure eliminarea oricărei limitări din acest motiv a accesului la instanța de contencios administrativ.

¹⁰ De altfel, potrivit dispozițiilor art. 56 alin. (2) din *Codul de procedura civilă*, „pot sta în judecată asociațiile, societățile sau alte entități fără personalitate juridică, dacă sunt constituite potrivit legii.

personalitatea juridică a celui ce are calitate de pârât în litigiile de contencios administrativ de capacitatea sa procesuală.

Astfel, deși o autoritate publică poate să nu aibă personalitate juridică, aceasta poate avea recunoscută o capacitate de drept administrativ și o capacitate procesuală de folosință, prin urmare în litigiile de drept administrativ ar putea să stea în proces în calitate de parte.

De exemplu, în cazul unor structuri deconcentrate în teritoriu ale autorităților publice centrale nu este relevantă personalitatea juridică a agenției teritoriale, ci capacitatea ei de drept administrativ, constând în aptitudinea prevăzută de lege de a realiza prerogative de putere publică prin organizarea executării și executarea în concret a legii.

Asupra acestui subiect s-a conturat în timp o jurisprudență consolidată a instanțelor de contencios administrativ: „*Transpusă în plan procesual, capacitatea administrativă conferă capacitatea autorității publice de a sta în proces indiferent dacă are sau nu are personalitate juridică și deci capacitatea juridică în sensul civil al noțiunii, fapt ce produce efecte asupra modului de aplicare a criteriului rangului autorității emitente în determinarea instanței competente*”. - ÎCCJ, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, Decizia nr. 3092 din 15 iunie 2007, nepublicată¹¹.

Este de remarcat faptul că modificarea propusă va avea importante repercusiuni în ceea ce privește competența materială a instanțelor de contencios administrativ.

Astfel, competența materială a instanțelor de contencios administrativ este stabilită în conformitate cu dispozițiile generale ale art. 10 alin. (1) din *Legea 554/2004*, în funcție de apartenența organului emitent al actului la categoria autorităților publice centrale sau locale, fără a avea relevanță dacă acesta are sau nu personalitate juridică.

Urmare a soluției propuse, va reveni, de exemplu curților de apel, iar nu tribunalelor, competența de a soluționa litigiile care privesc acte administrative emise de structurile teritoriale fără personalitate juridică ale unor autorități publice centrale¹².

¹¹ Gabriela Bogasiu, *Legea contenciosului administrativ comentată și adoptată*, Ed. Universul Juridic, 2008, pag 63

¹² Reținând, pe de o parte, că autoritatea emitentă a actului presupus vătămător contestat de reclamantă este un centru regional, structură aflată în cadrul Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale (fosta Agenție de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit) și, pe de alta parte, că în materie contenciosului administrativ nu prezintă relevanță personalitatea juridică a autorității publice, ci capacitatea ei de drept administrativ, respectiv aptitudinea de a emite acte administrative în exercitarea unor prerogative de putere publică ori a unui serviciu public, Înalta Curte constată că curții de apel, ci tribunalului, prin secția specializată, îi revine competența de

O astfel de soluție ar avea consecințe negative majore asupra asigurării celerității soluționării cauzelor, întrucât amploarea competenței de prima instanță a secțiilor de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, potrivit *Legii 554/2004*, se va repercuta și asupra volumului de activitate al Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se confruntă cu un volum foarte mare de litigii.

Practic, soluția propusă va fi de natură să elimine calitatea procesuală (pasivă) a autorităților publice care nu au personalitate juridică, inclusiv a unora de rang constituțional, deși acestea au recunoscută, prin dispozițiile constituționale, aptitudinea de a realiza prerogative de putere publică prin organizarea executării și executarea în concret a legii.

De exemplu, potrivit dispozițiilor art. 255 din *Codul administrativ*:
„Atribuții privind verificarea legalității

(1) Prefectul verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local și ale primarului.

(2) Prefectul poate ataca actele autorităților prevăzute la alin.(1) pe care le consideră ilegale, în fața instanței competente, în condițiile legii contenciosului administrativ”.

Dispozițiile legale antereferite dau expresie dispozițiilor constituționale ale art. 123 alin.(5) din *Constituția României, republicată*, potrivit căroră *„Prefectul poate ataca în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept”.*

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă în astfel de litigii, întrucât art. 123 alin.(5) din *Constituția României, republicată*, face trimitere la un *„un act al primarului”*, primarul, în calitate de emitent al acestor categorii de acte, trebuie să aibă calitatea de pârât în acțiunea promovată de prefect în exercițiul dreptului de tutelă administrativă (se poate observa faptul că, contrar soluției propuse de inițiatori, prevederea constituțională consacră capacitatea procesuală de folosință a prefectului și primarului).

soluționare a cauzei.

Astfel, este suficientă capacitatea administrativă a autorității, respectiv posibilitatea emiterii de acte administrative, ce determină și eventuală calitate pasivă într-un litigiu de contencios administrativ și în final, determinarea instanței competente în raport de rangul autorității publice pârâte.

În cauză, fiind vorba de un litigiu având ca obiect anularea unor acte administrative emise de o autoritate regională, competența materială a instanței de contencios administrativ se stabilește în funcție de criteriul rangului organului emitent și astfel, aceasta revine secției de contencios administrativ și fiscal al tribunalului”

- ÎCCJ, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, Decizia nr .1237 din 18 martie 2015

B. Observații punctuale

1. La primul punct al propunerii legislative este introdus un nou articol, respectiv art.(1¹) care prevede că acțiunea în contenciosul administrativ nu se introduce împotriva autorității publice care a emis sau a adoptat actul, ci împotriva „persoanei juridice în cadrul căreia funcționează autoritatea publică emitentă”. Ca exemplu, după cum consideră inițiatorul propunerii legislative, acțiunea va fi introdusă împotriva ministerului, nu a ministrului (care a emis un ordin), împotriva comunei (nu a consiliului local care a adoptat o hotărâre). Introducerea noului articol a făcut necesară și modificarea alin. (1), (2) și (4) ale art.13 din *Legea 554/2004*.

Modificarea propusă este fundamentată pe considerațiuni din doctrina juridică, dar poate fi considerată în contradicție cu alte prevederi ale *Legii nr. 554/2004* (nemodificate de propunerea legislativă), care prevăd drepturi sau obligații ale autorității publice care a emis sau a adoptat actul administrativ, nu ale persoanei juridice de mai sus.

Astfel, art.1 alin. (6) din lege prevede dreptul autorității publice emitente a unui act administrativ de a solicita instanței anularea unui act administrativ, în situația în care actul nu mai poate fi revocat.

Apreciem că această prevedere nu poate fi modificată, deoarece doar emitentul actului, autoritatea publică respectivă poate să verifice posibilitatea revocării actului administrativ. În acest caz, nicio altă entitate decât emitentul actului nu poate să formuleze acțiunea în contencios administrativ.

2. În ceea ce privește modificarea propusă pentru art. 7 alin. (1), prin eliminarea sintagmei „*act administrativ individual care i se adresează*” norma propusă va genera ambiguitate juridică, întrucât ipoteza în cuprinsul acestui alineat vizează în mod expres situația celui vătămat într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual care i se adresează, distinct de ipoteza reglementată în cuprinsul alin. (1), ce are în vedere plângerea formulată împotriva actului administrativ normativ și de cea reglementată în cuprinsul alin. (3), ce are în vedere situația terțului vătămat într-un drept al său într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept.

Se observă faptul că, astfel cum se propun a fi modificate, dispozițiile art. 7 alin. (1) nu mai stabilesc propriu-zis un termen spre deosebire de reglementarea actuală, ce are în vedere termenul de 30 zile pentru formularea plângerii prealabile, ci doar fac trimitere la „*termenul prevăzut de art.11*”.

Or, dispozițiile art.11 nu reglementează un singur termen, ci două termene: un termen de 6 luni, în cuprinsul alin.(1), calificat prin alin. (5) al aceluiași articol ca termen de prescripție, și un termen de 1 an, în cuprinsul alin.(2), calificat prin alin.(5) al aceluiași articol ca termen de decădere.

Așadar, modificarea propusă va fi de natură să genereze neclaritate juridică.

În plus, nu se înțelege rațiunea stabilirii unor termene de prescripție pentru formularea plângerii prealabile, în condițiile în care aceasta va avea caracter facultativ, iar prevederile propuse pentru art. 7 alin. (1) stabilesc faptul că „*Dispozițiile art. 2532 pct. 7 din Legea nr 287/2009 privind Codul civil sunt aplicabile*¹³”.

Altfel spus, apare ca fiind nu numai necesară, ci și suficientă derularea procedurii administrative prealabile (facultative) cu respectarea termenelor de introducere a acțiunii prevăzute la art. 11 din *Legea nr. 554/2004* – acest articol stabilind, în alin. (1), o serie de momente de la care începe să curgă termenul de prescripție de 6 luni pentru formularea acțiunii, în funcție de ipoteza de anulare.

3. În ceea ce privește modificarea propusă pentru art. 7 alin. (3), în cuprinsul tezei finale inițiatorii califică ca fiind termen de prescripție atât termenul de 6 luni în care persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept, poate formula plângere prealabilă, cât și „*termenul prevăzut la alin. (1)*”.

Se va înțelege, astfel, că trimiterea din cuprinsul art. 7 alin. (3) este realizată la termenul prevăzut la art. 11.

¹³ *Si care au următoare redactare:*

„*Art.2532 - Prescripția nu începe să curgă, iar, dacă a început să curgă, ea se suspendă:*

7.în cazul în care cel îndreptățit la acțiune trebuie sau poate, potrivit legii ori contractului, să folosească o anumită procedură prealabilă, cum sunt reclamația administrativă, încercarea de împăcare sau altele asemenea, cât timp nu a cunoscut și nici nu trebuia să cunoscut și nici nu trebuia să cunoască rezultatul acelei proceduri, însă nu mai mult de 3 luni de la declanșarea procedurii, dacă prin lege sau contract nu s-a stabilit un alt termen.”

4. În ceea ce privește propunerea de abrogare a dispozițiilor art. 11 alin. (2)¹) potrivit cărora „În cazul suspendării, potrivit legii speciale, a procedurii de soluționare a plângerii prealabile, termenul prevăzut la alin. (1) curge după reluarea procedurii, de la momentul finalizării acesteia sau de la data expirării termenului legal de soluționare, după caz, dacă a expirat termenul prevăzut la alin. (2)”, este de natură să genereze un vid legislativ întrucât textul abrogat are în vedere, în mod expres, situația legilor speciale în cuprinsul cărora, reglementând obligativitatea plângerii prealabile, legiuitorul a prevăzut, în considerarea anumitor rațiuni, și ipoteza suspendării acesteia.

În acest context, amintim și faptul că, potrivit art. 67 alin. (3) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres”.

În egală măsură, soluția abrogării normei antereferte evidențiază implicații juridice majore speciale ale eliminării caracterului obligatoriu al plângerii prealabile, din perspectiva regulii speciale și derogării în materie cuprinse în legi speciale.

5. Art. 13 alin.(4) din *Legea nr. 554/2004* prevede că „Dacă autoritatea publică nu trimite în termenul stabilit de instanță lucrările cerute, conducătorul acesteia va fi obligat, prin încheiere interlocutorie, să plătească statului, cu titlu de amendă judiciară, 10% din salariul minim brut pe economie pentru fiecare zi de întârziere nejustificată”. În acest caz, conducătorul unei autorități publice răspunde pentru neîndeplinirea unei obligații legale a autorității legale pe care o conduce.

În forma alin. (4) modificată de inițiatorii propunerii legislative, răspunde un „conducător cu rol executiv” pentru fapta persoanei juridice în cadrul căreia funcționează autoritatea publică emitentă.

Ca exemplu, pentru fapta comunei (persoană juridică) de a nu trimite instanței o hotărâre adoptată de consiliul local (act administrativ atacat în fața instanței), în concret, fapta secretarului general al respectivei comune, răspunde primarul care poate fi considerat „conducător cu rol executiv”. Se poate pune problema dacă alin. (4) al art. 13, astfel cum a fost modificat, reglementează o formă a răspunderii pentru fapta proprie.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ion-Mărcel CIOLACU
PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Alfred-Robert SIMONIS
Președintele interimar al Camerei Deputaților